

KIRMIZI
odadan
HIKÂYELEER

ALPER SALDIRAN

© KARAKARGA YAYINLARI 336

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

KIRMIZI ODADAN HİKÂYELER

Alper Saldıran

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Sinem Aktaş

Kapak Tasarımı ve Fotoğraf: Fethi Karaduman

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Kasım 2020

2. Baskı: Ocak 2021

ISBN: 978-625-7217-23-1

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalioğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 48625

Anneannem Esin Arasta Anısına...

İçindekiler

Kırmızı Zarf	9
Çevirme Tavuk ve Pidenin Aşkı	12
Kaktüs	21
Bir Kafenin Anıları.....	30
Çok Kısa Hikâyeler.....	41
Feyk	46
İnci Avcısı	58
Davetsiz Misafir	71
Son.....	115

Kırmızı Zarf

Tam ne zaman hatırlamıyorum ama en az beş sene önce, bir gece, galiba sabaha karşı kendime bir mektup yazmış, kaybolmasın diye kırmızı bir zarfa koymuştum. Bugün kapı çaldı. Postacı kırmızı bir zarfla geldi. Hemen anladım ki, o mektup. İçinde yazanları tam olarak hatırlamıyorum ama yazarken içim kıyılmıştı, onu hatırlıyorum. Bu mektup nasıl bana geri döndü, anlamadım. Bunu irdelemek de istemiyorum, umurumda değil. Sadece okumak için sabırsızlanıyorum. Acaba tam olarak neler yazmıştım? Postacıya teşekkür ettim, birkaç kâğıt imzaladım, kapıyı kapattım, hızlıca içeri girdim ve koltuğa gömüldüm. Zarfa zarar vermek istemiyordum ancak bir yandan da hemen açmak istiyordum. Hızlı ve dikkatli bir şekilde zarfı açtım ve kendimle baş başaydım.

Hayat, annenin ve babanın, sana vermediği ya da veremediği sevgiyi dışarılarda arayıp bol bol hayal kırıklığı mı yaşamak?

Kendi kendine kalamamak mı?

En ufak esintilerde bile çöken psikolojin mi?

Her gördüğün limana yan yan yanaşmaya mı çalışmak?

Kendin dışında herkesi suçlamak mı?

Sana yapılanların faturasını başkalarına mı kesmek?

Etrafına bizzat kendi ördüğün kalın duvarların içinde sıkıldım artık diye haykırıp, duvarlara çarpa çarpa ufak bir çatlak bulmak çabasıyla senin dışındaki dünyayı izlemeye mi çalışmak?

Bir ömür boyu mutluluğun peşinde koşmak mı?

Bitmeyen yorgunluğun mu?

Bir türlü, hiçbir şeye başlayamaman mı?

Anlamasan da anlamış gibi yapmak mı?
Yoksa o bitmeyen sevişme isteğini mi?
Bir tutam kakhaha için kırk takla atmak mı?
Ya da olur olmaz yerlerde manasızca anıra anıra gülmek mi?
İçindeki sıkıntılar gözükmesin diye her an her yere yüzlerce maskeyle mi gitmek?

Gördüğün her aynaya acaba nasıl görünüyorum diye çaktırmadan bakmak mı?

Kendi kendine durmadan kavga edip, çözülmemiş basit sorunlarından, bir dağ yaratmak mı?

Sonra da bu dağın karşısında, küçücük kalan kendine mi acımak?

Yoksa istemeye istemeye yaptıkların mı?

Herkesin gözünün içine bakışlarıyla fırlattığın, dışından gülerken bile içinden söylediğin “Acılarım var benim” ile başlayan cümleler mi?

Kuyruğu dik tutma çabasıyla hiç kimselerle paylaşmadıkların mı?

Durduk yerde kırdığın kalpleri, fark ettikten sonra deli dana gibi tamir etme çaban mı?

Her yerde, durup dururken, sen daha konusunu bile açmadan anlaşılmayı beklemek mi?

Ona buna, durduk yerde uyuz olmak mı?

Kendi karanlık kuyunu saklamak için her sohbette birilerini mi gömmek?

Peki, geceleri sarhoş olup, ondan bundan sevgi dilenmek mi?

Yabancı kolların arasında alınamayan uykular mı?

Adını bile hatırlamadığın insanlarla sevişmeler mi?

Birinin elinden tutup sana güç vermesini mi beklemek?

Durmadan olmayacağını bile bile beklemek mi?

Dikkati üzerine çekmek için boş yere yaptığın yaygaralar mı?

Aynalarda bir gün kendini beğenip bir gün beğenmemek mi?
Muhteşem giyinip acaba kimler bana bakıyor diyerek, cadde-
lerde yürümek mi?

Ölümün soğukluğu karşısında dikilip boş boş konuşmak mı?

Değirmenlere meydan okumak mı?

Ne lan bu hayat?

Bu kitapta geçen olaylar ve kişiler gerçek hayattaki kişilerle benzerlik gösterse de tamamen hayal ürünüdür. Bazen rahatsız edici olabilir. Lütfen üstünüze alınmayınız.

Çevirme Tavuk ve Pidenin Aşkı

Karşılıklı dükkânlardaydılar. Her gün gizli gizli bakışsalar da birbirlerine baktıklarını biliyorlar fakat bilmezden geliyorlardı. Tabii ki bakışları ilk yakalayan çevirme tavuktu. Pide, tavuğun bakışını çok sonra yakalamış, havalara uçmuş ve hemen ardından, hiç vakit kaybetmeden bir ufak baş selamı vermek suretiyle bu bakışmayı bir adım ileri götürmeye karar vermişti. Kendi kendine durmadan, “O da bana baktı, o da bana baktı,” demişti, yüzlerce kez. O gece uyuyamadı “Bir baş selamı vermek, nasıl yani? Nasıl bu kadar uyutmayacak kadar heyecanlandırır? Bu bir mucize.” Bu duygularla bir sonraki günü ipe çekmeye başlamıştı. Belli ki güneş yarın bambaşka doğacaktı. İçinde sevinç, korku, merak, sabırsızlık, heyecan, kaygı ve daha önce yaşamadığından adını koyamadığı duygular geziniyor, zaman geçmek bilmiyor, yüz şekli sürekli değişiyor, bir yandan da bütün gücüyle cesaretini toplamaya çalışıyordu. Bir ufak baş selamı vermek bu kadar zor olabilir mi? Oluşuyor işte, bazı durumlar var ki asla karşı koyamazsın. Bu duygular geldiğinde kaç yaşında olursan ol, mantık devreden çıkar, bir anda düşünme yetisi kaybolur gider, insanın içinde âdeta onu kontrol eden hiç bilmediği, bambaşka bir mekanizma devreye girer.

Bundan habersiz tavuk için her şey çok normaldi, zaman onun için gayet rahat akıyordu. Çünkü o pide gibi yalnız değildi. Fıstık yeşili bir sepette diğer arkadaşlarıyla dip dibe, durmadan sohbet ederlerken zamanın nasıl aktığından habersizlerdi. Buldukları yer dayanılmayacak kadar soğuk olmasına rağmen yıllardır, muhabbetle içlerini ısıtmayı öğrenmişlerdi. Muhabbetleri de genelde

pideler üzerineydi. Zaman zaman hiç çözemedikleri ciddi tartışmalar yaşarlardı, tansiyon yükselirdi. Bu anlarda hareket edebilse-ler birbirlerine fiziksel şiddet uygulayabilirlerdi. “Pide bana baktı, hayır bana baktı, sen hep böylesin zaten dikkat hep sende olsun istiyorsun, ay canım öyle mi? Sen kendine bak, saçmalama, güldürme beni”. Yıllardır tartıştıkları bu konunun çözülemeyeceğini bildiklerinden rahatları. Sesleri de birbirlerine benzerdi tavukların. Sadece onlar, kimin konuştuğunu ayırabilecek hassaslıkta kulağa sahiplerdi. Dışarıdan biri onları duyabilse, bir kişi nasıl bu kadar durmadan konuşabilir derdi. Bu arada, çevirme fırınına girmeyecek tavukları, tavuk olarak bile görmezlerdi, onlarla hiçbir şekilde muhatap olmazlardı. Onların fısıltılı konuşmaları ise hep çevrilecek tavukların ne kadar havalı oldukları ile ilgiliydi.

Yine o akşam bunlar konuşulurken, aralarında ki sessiz tavuklardan biri, yüksek sesle araya girdi, “Yeter artık sıkılmadınız mı? Hep aynı terane. Her ne kadar sinir olsam da hiç ağzımı açmadım bu konularla ilgili, pideyle bugün ben göz göze geldim. Çok farklı bir bakıştı bu,” dedi. Bir anda bütün tavuklar sustu ve dikkatlerini konuşan tavuğa çevirdiler. Bütün gece tek bir kelime etmemişti, şimdi konuştu, demek ki boş konuşmuyor, acaba bu doğru muydu? Sonunda pidenin kime baktığını bulmuşlar mıydı? Düşünceler kafalarda uçuşurken, öne atılan tavuk devam etti, “Yarın umarım, fırının rezistansına yakın takılırım, önce ben kırmızı olurum. O pidenin bakışı bana öylesine değildi. Yarın hepimiz göreceksiniz,” dedi. Bu durum bütün tavukları heyecanlandırmıştı. Sabaha az vardı.

Pide adayı, çoktan planını olgunlaştırmıştı. Göz göze gelme anları, kısa kısa ve kesik kesikti. Tavuk dönerken hemen baş selamını çakacak, tepkiyi ikinci tura bekleyecekti. Güneş ilk ışıklarını yaymaya başlar başlamaz anahtar şıkırtısı ve kapı açılma sesi hemen

gelirdi. O gün de böyle oldu. Her zamanki şıkırtı ve emektar kapının gıcirtısı, bugün sanki muhteşem bir bestecinin bestelediği bir eserin giriş müziği gibiydi. Ve İzzet Usta'nın silueti kapıda belirdi.

Palabıyıklı İzzet Usta, pidenin sanatçısı. Her gün yediği pidelere muntazam yuvarlak göbeği, kısa boyu, bir taraftan uzatmış saçlarını yana yatırmak suretiyle kamufle ettiğini zannettiği, saçları rüzgâr esince kalıp olarak kalksa da hemen eliyle bastırıp bozuntuya vermediği, üstüne hiç konuşmayı sevmediği keli, kocaman tuğralı altın yüzüğü, hafiften kıllı elleri ve yeni uyandığından yarı açılmış gözleriyle acelesiz bir şekilde içeri girdi. Dünden mayalanmaya bırakılmış hamurdan pide olmaya can atan aday, İzzet Baba'sını görünce gülümsedi. Bu gülümseme biz insanoğlunun anlayacağı bir gülümseme değil, dışarıdan belli olmaz. "Hadi İzzet Baba demle çayını gel kaldır üzerimdeki yorgan misali örtüyü de yoğur bizi, gözümüz açılın şöyle göreyim prensesimi," diyerek bekledi. Çok geçmeden su sesi geldi. "Obaa, daha su kaynayacak da çayı demlemeye bırakacak da gelecek de yoğuracak da." Bu şekilde çok düşününce zaman, inadına geçmiyorum işte diye karşına geçip nanik yapar. Ama ne gelir elden "İstediğın kadar nanik yap zaman, ben durduramıyorum kendimi, hadi İzzet Baba hadi. Hadi su, kayna hadi."

Bu sırada, karşı dükkân, yılların tavuk çevirmecisi Süleyman Usta da açtı dükkânı ama pidenin o sıralarda henüz üstü örtülü olduğundan bunu göremedi. Süleyman Usta'nın tam gelme saatini hiçbir zaman kestiremedi. O da yılların esnafı tabii, girer girmez ilk iş, aynı İzzet Usta'nın yaptığı gibi sabah çayını demlemek. Sınırım bu sabah çayı mevzu eski ustaların geleneği. Sanki o çay olmazsa gönülleri hayata küsecek, çalışamayacaklar. Belki de o çay, işlerini bu kadar iyi yapmalarının sırrı. Bir an durdu pide aday genç delikanlı, "Ulan bu nasıl bir şey? Bak neler düşünüyorum,

filozof yaptın beni be, adını bile bilmediğim güzel kız,” dedi ve güldü kendi kendine.

Süleyman Usta yıllardır dükkânı İzzet Usta’dan sonra açardı. Fakat bu öyle uzun bir zaman değildi sadece on, on beş dakika. Zamanlama meselesi, onun da ritmi böyleydi. Çay suyunu koyardı, vakitten tasarruf etmek için su kaynarken sakın tavırlarla gündelik kıyafetlerini değiştirir, beyazları giyer, saçlarını tarardı. Tavuklar onu çok severdi, kibar, güler yüzlü, saygılı, sevecen bir adamdı. Yaşı epeyce geçkin olmasına rağmen tığ gibiydi. Çayını demlendi mi hemen dükkânın önüne çıkar. Esnafla selamlaşır. Sabah sükûnetinin bir çay içimlik de olsa tadını çıkarırdı. Zaten bunlar bittiğinde kapanana kadar hiç durmazdı. Bir yandan çevirme tavuklar, bir yandan pişmemiş tavuklar.

O sırada İzzet Usta’dan metal çaydanlığa dökülen su sesi niha yet geldi. Bu sesi iyi tanıyordu pide adayı, üzeri örtülüyken kulakları gözleriydi, artan heyecanıla, “Hah be çayı suladı, demliyor,” dedi. Ses çok geçmeden kesildi, dükkânın kapısı açıldı, İzzet Usta sevecen, yaşlıca ve davudi sesiyle seslendi, “Günaydın Süleyman, işin rast gitsin.” Hafif uzaktan gelen bir erkeğe göre ince bir ses karşılık verdi, “Eyvallah İzzetim, hayırlı işleğ.”

Pide adayı hamurcağız hareket edebilse tepinecek sevinçten. Derin bir nefes aldı, şimdi örtü kaldırma zamanı, günün en sihirli anı. Çok geçmeden, İzzet Usta hafiften kullı elleriyle örtüyü kaldırdı. Altın yüzükten seken güneş yansımalarıyla pide adayının gözü kısıldı, sonra hemen açıldı, dikti gözünü karşıya. Henüz tavuklar yerleştirilmemişti. Çevirme fırını boştu. Yıllarca çevirmeyle, ne kadar da silinse çıkmayan yağ lekelerinden zar zor gözükken arka tezgâha dikti gözlerini, bir icraat yoktu. Belli ki uyuşuk Süleyman daha çayı demleyememişti. “Hadi be artık, çayını demle de diz şişe tavukları, koy gözümün önüne, kız sen ne güzel dönüyorsun be!”